

Най-вече На връхното място на мистичната роза, сред най-яръкия блясък, царува Дева Мария между хиляди ликуващи ангели, а красотата и сияе като радостно отражение върху всички блажени. Към нея, която е възпламенила отново любовта между хората и Бога, се обръща предания и свети Бернард, като отправя молба за една милост към Данте: "да ^{нека} му бъде позволено да вдигне още по-високо взора си, към последното блаженство; той помолва още едно благоволение: нека Данте, като се завърне на земята, бъде, както всеки най-обикновен християнин, винаги закрилян от Божията майка, за да ~~победява~~ ^{победява} ~~големите~~ ^{големите} ~~отстъпници~~ ^{отстъпници} на страстите. Целият Рай се моли за него сред тръпната тишина на очакването; тогава "обичаните и почитани от Бога очи" благоволяват да отпуснат на поета върховна милост.

Той получава силата ^{с която} да погледне Божията светлина и вижда в нея таинството на Светлата Троица: три ^{еднородни} светливи кръга, ^с три различни цвята, ~~които~~ ^{които} са образа на онова, което той е ~~видял~~ ^{видял} за миг и сега ^{директно} да го изрази, да си го припомни, за да може да покаже на хората ^и "поне ~~с~~ искрица от ^{неговата} слава". Вторият кръг /този, който димболизира ^{личето} ~~първобитния~~ на Сина /се явява изрисуван в човешки образ; тогава с бързината на мълния ^{пред ума} на Данте ~~се~~ ^{се} разкрива тайната на Христовото възплъщение, тайната на съединението между човешкото и божественото. Тук вече човекът и поетът се признават за победени и, сред най-чисто блаженство, завършват както видението, така и поемата:

*A l'alta fantasia qui meno sona;
ma già volgea il mio disio e il velle,
n' come rota ch'igualmente a mossa,
l'amor che move il sole e l'altre stelle.*

ЦЕНАТА НА ПОЕМАТА

Ако преминем от величественото видение към неговия алегоричен смисъл, ние разбираме, че Данте ни е разказал историята на своята душа, а заедно с това и историята на всички души, които жадуват доброто. Тази история той я е изживявал в себе си, ден ~~издън~~ ^{издън} след ден, като си спомнял, като страдал, като се надявал; от младежкото появяване на Беатриче до страданията причинени от политическия живот, от мъките на изгнанието до спокойното учение и доверието в божествената правда. Той, който поради благосклонното разположение на небесата и по Божия милост се родил такъв, че "всяка добра наклонност можела чрез него да създаде прекрасен пример", се запътил по правия път с помощта на онай благородна жена, която бе събудила в сърдцето му най-възвишена любов; но след смъртта на Беатриче той оставил да го измамат лъжливите земни блага, загубил се в леса на страстите и грешките, дирейки в мъчително съмнение истината. Не беше онай Флоренция, на Белите и Черните, която би могла да му възвърне ^{духовния} ~~духовния~~ мир и да ~~издън~~ ^{издън} възбуди най-добрите сили на душата му.